

דרום-אפריקה: סימטריה מוזרה

כיום מיסרד מביך לושינגטון. והדחתו תוצג לשמרנים הערבים כהישג אמריקאי.

עם זאת, אין ספק שגם ארצות-הברית עצמה מעורבת עד צוואר בפרשת הטבח במחנות-הפליטים. האמריקאים ידעו היטב שכוחות הפלאנגות נכנסו למחנות. היו מודעים לסכנת הטבח, ולא עשו דבר למנוע את הזוועה. **הכשר לרצח.** העיתונאית הבריטית קלודיה רייט, שהיא בעלת מידע ממדרגה ראשונה בכל הנוגע למדיניות האמריקאית במיוחד-התיכון, מדווחת על העובדות הבאות:

● **מיסרד-החוף האמריקאי** דיווח בעצמו, שהידיעה הראשונה על הטבח הגיעה אליו ביום ששי, ה-17 בספטמבר, למעשה, הם ידעו על הנעשה כבר ביום חמישי, ולא נקפו אצבע.

● **כיום חמישי** בחצות העביר המודיעין האמריקאי ידיעות לושינגטון על "המיבצע" במחנות. בהסתמך על מקורות ישראליים! ארצות-הברית קיבלה את ההסבר הישראלי, שמדובר ב"ביעור קיני מחבלים". קלודיה רייט מציינת, שזהו ביטוי טיפוסי של שרון. המהווה הכשר למעשי-רצח.

● **סגן שגריר** ארצות-הברית בביירות, רוברט באראט, דן בעניין עם ראש-ממשלת לבנון, שאפיק אל-זואן, ביום ששי בבוקר. זואן הזהיר אותם מפלישת שרון למערב-ביירות, וכניסת הפלאנגות. יביאו לטבח אורחים. באראט העביר את האזהרה לושינגטון, אבל שום פעולה לא ננקטה.

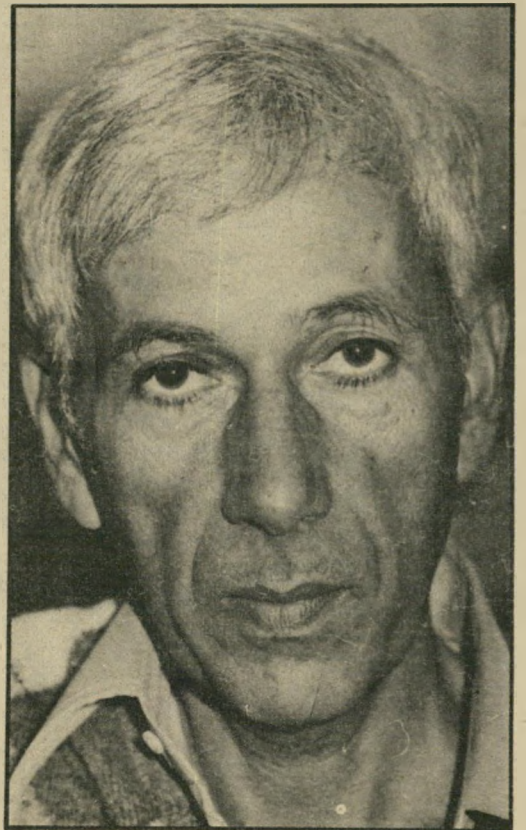
● **יאסר ערפאת** הבריק למישרד אש"ף בושינגטון, ומסר על הטבח ביום ששי בצהריים. אש"ף הזעיק כמה

היא מהווה חלק בלתי-נפרד מעיקורו של כל מניע מוסרי במדיניות החוץ הישראלית. אין ספק שישראלים, ובהם רוב חברי ממשלת העבודה, שתמכו במישלוח נשק למדינות גזעניות ופאשיסטיות, הכשירו את הקרקע גם לצברה ושאתילא. המכנה-המשותף הוא ברור: בדרום-אפריקה, בצ'ילה, בארגנטינה, כמו גם בלבנון, סייע

המבקר הזר בדרום-אפריקה מוצא עצמו נוהג כאותו רב, שבכל בורות היה אומר לכל צד: אתה צודק, אי-אפשר שלא להצדיק את השחורים הנאבקים על זכותם להיות בצלם-אלוהים ועל דרישתם לבחור ולהיבחר, אך אי-אפשר גם שלא להבין את הלבנים, הסוענים שזו ארצם ואין להם אחרת... נאום יואל מרקוס, כתב בכיר בעיתון הליברלי הארץ, בשבוע האחרון.

קשה להבין מה ראה העיתון לשלוח את מרקוס למסע כל-כך ארוך ויקר, רק כדי להגיע לאותן מסקנות, ולהתייחס בסס על אותן הנחות, המופיעות בכל מאמר מערכת בהארץ המוקדש לאפריקה בפרט, לעולם השלישי בכלל.

"**כל מיני ניגרים**", על הסימטריה המוזרה של מרקוס חבל להכביר מילים. את יחסו האמיתי לאדם

עיתניא מרקוס
חבל על הכסף

המיסד הישראלי למיעוט הימני כדי לדכא את הרוב המקופח.

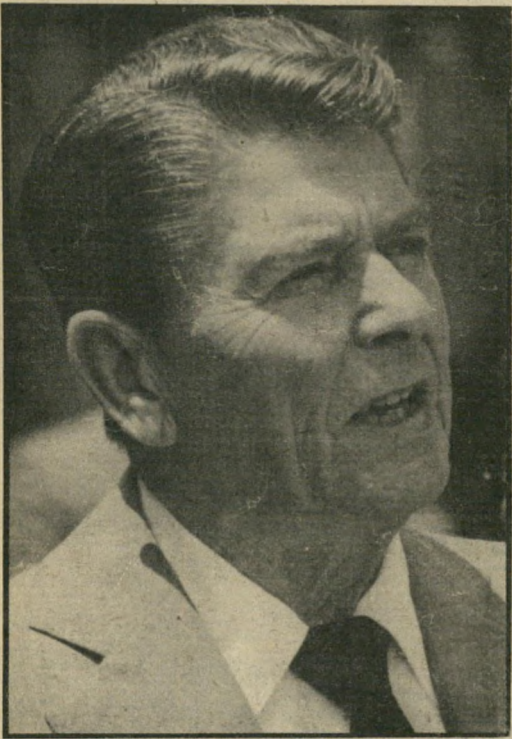
השחורים צודקים. אבל לרשימתיו של מרקוס על דרום-אפריקה יש ייחוד נוסף, שגם הוא טיפוסי מאוד לדימויו. המניע החברתי-כלכלי פשוט אינו קיים. ברשימה בת 1100 מילים, האמורה לתאר את המשבר הדרום-אפריקאי במונחים של טרגדיה יוונית (כלומר טרמינולוגיה אוניברסיטאית, כמו שהטבח בלבנון הוגדר כ"אסוף"), אין רמז לעובדה שהחוקה הגזענית במדינה נועדה לדאוג להנצחת הניצול הכלכלי של השחורים. בהיותם משוללים זכויות אזרח הם מנועים מלשפר את רמת השכלתם, שחרם מגיע לעיתים לפחות מ-8 אחוז משכר-הלבנים. הם מהווים בכוח-עבודתם, את המקור העיקרי לעושרה של דרום-אפריקה, ושרויים בעוני מנוון. הלוחמים לשיחרור השחורים נרצחים על-ידי המישטרה, או מבלים עשרות שנים בבתי-כלא נוראיים, בלי כל קשר עם העולם החיצוני. כל נסיון להבין את מישטר האפרטהייד, מבלי לנתח ברצינות את הצד החברתי-כלכלי, אינו אלא מעשה של הונאה אינטלקטואלי.

אין סימטריה בדרום-אפריקה. השחורים צודקים, ועל כל אדם נאור מוטלת החובה לתמוך במאבקם, ולמנוע כל עזרה מהנאצים השולטים בפרטוריה.

ארצות-הברית:

השתיקה הגדולה

יתכן שאריאל שרון צודק בגירסתו. שארצות-הברית מעוניינת בסילוקו מתפקידו כשרביטחון. הוא מהווה

יציא רגן
סילופים למען שרון

בריטניה: חטאי האימפריאליזם

בימכתב למערכת היוםון הלונדוני טיחט, מביא הקורא רחל נוקס תקדים היסטורי, הדומה מאוד לפרשת ביירות. נוקס גורס שזה חלק בלתי-נפרד מהמיכניזם של שילטון עם אחד על מישנה.

העברת השילטון. לפני 35 שנים ערכו הפ-קיסטאנים, תוך עצימת-עיניים של הבריטים, טבח רב-מימדים בפונג'אב ובבנגאל. אלפי בני-אדם, בהם נשים וילדים, נטבחו. הבריטים התיוחסו לכך באקט של העברת השילטון לד הכוחות המקומיים. ממש כפי שעושה ישראל ביחס לפלאנגות.

סיום מיכתבו של נוקס מעיד באינו חברה נמצאת עתה ישראל, בעיני כל אירופי נאור:

"היהודי שולחים אצבע מאשימה בנאצים, הערבים מאשימים את היהודים. בל נשכה שהודים ופקיסתאנים רבים עדיין מאשימים את בריטניה באחריות לזוועות."

השחור הוא ביטא פעמים רבות ביומונו, כולל הביטוי המפורסם "כל מיני ניגרים", שנועד לתאר את נציגיה הדיפלומטיים של המעצמה העולה ניגריה בעצרת האו"ם. אלא שטיפולו בנושא הדרום-אפריקאי חרג מסתם ריפוף גזעני-למחצה על פני השטח. מרקוס פוגע באורח שיטתי בקוראים שלו, מעליב את האינטליגנציה שלהם, מתעלם לחלוטין מכל ההתפתחויות ההיסטוריות באפריקה הדרום-מית, מאז עלה רוברט מוגאבה לשילטון בזימבאבואה.

טענת הלבנים, שאותה מקבל מרקוס, כאילו דרום-אפריקה היא "ארצם", מהווה כשלעצמה ביטוי קלאסי לגזענות צרופה. במדינה שבה חיים 4.5 מיליון לבנים ו-18 מיליון שחורים, אי-אפשר להעניק חוקה למיעוט, לשלול את זכות הרוב, מבלי להתכחש לעצם אנושיותם של השחורים. מרקוס מתאר חלק ממוזמתיו של ראש-ממשלת דרום-אפריקה, שמגמתן גיוס ה"צ'יבעוניים" במדינה למחנה הלבן, כדי לבדד את השחורים, לסגור אותם ב"מדינות" שחורות ולמנוע מהם את זכויותיהם כאזרחים וכבני-אדם.

הנסיון של זימבאבואה הוכיח את יעילותו וצידקתו של הפיתרון, שהוא מובן מאליו לכל דמוקרט: העברת השילטון לידי הרוב השחור. כל דרך אחרת אינה אלא הנצחת העול ההיסטורי כלפי השחורים, תוך קבלה אוטומטית של הנחות-היסוד שאיפשרו את כינונו: נחיתותו של גזע אחד מול גזע אחר.

יואל מרקוס אינו מזכיר לקוראיו, שחלק ניכר ממני-היגיה הנוכחיים של דרום-אפריקה היו נאצים מוצהרים. רבים מהם נעצרו על-ידי הבריטים בתקופת מלחמת העולם השנייה כמשתפי-פעולה עם היטלר. עד היום מקובלת התורה הנאצית על רוב חברי המפלגה הלאומנית בדרום-אפריקה. האידיאלוגיה הגזענית היא אבן-הפינה של כל החיים הפוליטיים והחברתיים בדרום-אפריקה, והמקור לכל מעשי החיקקה בארץ זו. כולל דיני-האישות.

הלגיטימציה שמרקוס מנסה להעניק לדרום-אפריקה, במסווה של סימטריה ואובייקטיביות, אינה דבר חדש.